

**ปัญหาและข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีน
สำหรับนักเรียนและนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง**

**Problems and Suggestions to Improve Chinese Pronunciation Skills for
High School Students and Undergraduate Students who Study Chinese
as A Second Language**

ชะเอม สังกสิแก้ว¹

Cha-am Sangsikaew

Received

Reviewed

Revised

Accepted

20/8/2018

01/09/2018

01/05/2019

27/05/2019

บทคัดย่อ

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยเป็นไปอย่างแพร่หลายในยุคปัจจุบัน อีกทั้งเมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษแล้ว ภาษาจีนถือได้ว่าเป็นภาษาที่ค่อนข้างใหม่สำหรับผู้เรียนชาวไทย จากประสบการณ์ของผู้เขียนในฐานะที่เคยเป็นผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สองมาก่อน และเป็นอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนให้กับนักเรียนและนักศึกษาไทยนั้นพบว่า การจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนและนักศึกษาไทยนั้นยังมีจุดที่ต้องพัฒนา ดังนั้นผู้เขียนจึงได้รวบรวมเอาทฤษฎีต่างๆ ที่ผู้เชี่ยวชาญ และนักวิชาการหลายๆ ท่านได้กล่าวไว้ ทั้งจากแหล่งข้อมูลในประเทศไทยและต่างประเทศ รวมไปถึงประสบการณ์ของผู้เขียนเองมารวบรวม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปัญหา และหาสาเหตุที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนและนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง เพื่อเป็นแนวทางและข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียน นักศึกษา และผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง ให้สามารถนำไปฝึกฝนและพัฒนาทักษะการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาจีนของตนเองได้ รวมไปถึงครู และอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนให้กับนักเรียนและนักศึกษาไทยสามารถนำข้อเสนอแนะดังกล่าวไปปรับใช้กับการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาจีนของตนเองได้

คำสำคัญ : การจัดการเรียนการสอน, การออกเสียงภาษาจีน, ทักษะการออกเสียงภาษาจีน

Abstract

Today, the teaching of Chinese language in Thailand is very popular. When the author compare between Chinese language and English language, Chinese language is

¹ อาจารย์สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Faculty of Humanities and Social Sciences Chinese branch Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat
University : Email: chaamsangsikaew@gmail.com

relatively new language for Thai students. From the experience as student who studied Chinese as a second language and Chinese language instructor, the author strongly believe that the teaching strategy in Chinese pronunciation needs to improve. The author gather a lot of theories and information from linguistics and professors in Thailand and overseas as well as personal experience with the purpose to analyze the problem and find out the way to improve teaching method of Chinese pronunciation in Thailand. This research would be a guideline for teachers and students who want to improve Chinese pronunciation in classroom environment.

Keywords : teaching management, Chinese pronunciation, Chinese pronunciation skills

บทนำ

“ภาษา” นับได้ว่าเป็นสื่อกลางสำคัญในการสื่อสาร อย่างมากในการติดต่อสื่อสาร ไม่ว่าผู้พูดจะสื่อสารอะไรล้วนต้องใช้ภาษาเป็นสื่อกลางเพื่อใช้สื่อความรู้สึกนึกคิด และความเข้าใจซึ่งกันและกัน และเพื่อให้การติดต่อสื่อสารนั้นประสบผลสำเร็จ ภาษาจึงเป็นสื่อกลางอย่างหนึ่งที่ขาดไม่ได้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้คำจำกัดความของภาษาเอาไว้ว่า ภาษาเป็นถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน หรือเพื่อสื่อความเฉพาะวงการ เช่น ภาษาราชการ ภาษากฎหมาย ภาษาธรรม รวมไปถึงเสียง ตัวหนังสือ หรือกิริยาอาการที่สื่อความได้ เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาท่าทาง ภาษามือ เป็นต้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารที่สำคัญและเป็นสื่อกลางที่จำเป็นต่อการติดต่อสื่อสารกันระหว่างบุคคลในสังคมอย่างมาก

ภาษาจีนก็เป็นอีกหนึ่งภาษาที่มีความจำเป็น และเข้ามามีบทบาทในประเทศไทยมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากสาธารณรัฐประชาชนจีนมีจำนวนผู้บริโภคนสูงเป็นอันดับหนึ่งของโลก (Jintana Putananusom, 2009) ดังนั้นจึงมีผู้ที่ต้องการร่วมการค้าและการลงทุนเป็นจำนวนมาก ซึ่งหากจะร่วมลงทุน ภาษาที่ใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารที่นอกเหนือจากภาษาอังกฤษก็คือภาษาจีน ด้วยเหตุปัจจัยดังกล่าวทำให้ภาษาจีนมีจำนวนผู้ใช้เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และในขณะเดียวกันก็ให้ความสำคัญกับภาษาจีนอยู่ไม่น้อย ซึ่งจะเห็นได้จากกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักสูตรให้วิชาภาษาจีนเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นวิชาเลือก (Sureeporn Traijan, 2014) ดังนั้น เมื่อมีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยขึ้น สิ่งที่จะตามมาคือปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับนักเรียนและนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง

บทความฉบับนี้ได้รวบรวมทฤษฎีต่างๆ ที่ผู้เชี่ยวชาญ และนักวิชาการได้กล่าวไว้จากทั้งแหล่งข้อมูลในประเทศไทยและต่างประเทศ รวมไปถึงประสบการณ์ตรงจากผู้เขียนที่ได้ผ่านการสอนภาษาจีนให้กับผู้เรียนชาวไทยมาแล้วนั้น มารวบรวมเพื่อวิเคราะห์ปัญหา และหาสาเหตุที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนและนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนแก่นักเรียนและนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สองต่อไป

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีน

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนนั้นถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งผู้สอนจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ในเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับผู้เรียนที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง ซึ่งการจัดการเรียนการสอนนั้น ควรให้ความสำคัญกับองค์ความรู้ที่ผู้เรียนควรได้รับเป็นอันดับแรก ซึ่งตรงกับทฤษฎีของ Zhao Jinming and Mao Yue (2010 : 1) ที่กล่าวว่า วัตถุประสงค์หลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาที่สองคือ การทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาจีนในการติดต่อสื่อสารได้ โดยได้เรียนสิ่งที่จำเป็นที่ใช้สำหรับการติดต่อสื่อสาร อาทิ การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และตัวอักษรจีน เป็นต้น ซึ่งองค์ความรู้พื้นฐานที่ได้กล่าวมานี้ หากผู้เรียนเรียนรู้ และมีพื้นฐานแต่ละด้านดีแล้วก็จะเป็นประโยชน์อย่างมากในการเรียนภาษาจีนในระดับที่สูงขึ้นไปในอนาคต

ซึ่งภาษาจีนนั้นถือว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่ค่อนข้างใหม่และยากสำหรับผู้เรียนชาวไทย โดยเฉพาะผู้เรียนภาษาจีนในระยะเริ่มแรกไม่ว่าจะเป็นด้านตัวอักษร ด้านคำศัพท์ ด้านไวยากรณ์ ด้านการออกเสียง ล้วนเป็นเรื่องยากและใหม่สำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนทั้งสิ้น ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องมีกลวิธีต่างๆในการดึงดูดผู้เรียน เพื่อให้มีความสนใจในการเรียนภาษาจีน การสร้างแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง โดย Napat Wutthiwongsa (2014) ได้กล่าวถึงรูปแบบในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพเอาไว้ว่า มีทั้งสิ้น 3 ระดับ คือ ระดับภาษา ระดับผู้เรียน และระดับสถานการณ์ในการเรียน

1. ระดับภาษา (Language Level) หมายถึง ทักษะคิดของผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษา และความสำเร็จของตนในอนาคตในการใช้ภาษานั้น ดังนั้นการสร้างทัศนคติที่ดีต่อเจ้าของภาษา รวมถึงการบอกถึงประโยชน์ในการใช้ภาษาจีนในอนาคตของผู้เรียน จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนพึงปฏิบัติก่อนเริ่มต้นการเรียนการสอนภาษาจีน

2. ระดับผู้เรียน (Learner Level) หมายถึง ความสำเร็จและความมั่นใจในตัวเองของผู้เรียน อาทิ การรับรู้ความสามารถในการใช้ภาษาที่สองของตนเอง ความเชื่อมั่นในศักยภาพของตน คุณลักษณะที่เป็นสาเหตุของความสำเร็จหรือล้มเหลวจากประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้เรียน และความวิตกกังวลในการใช้ภาษา ดังนั้นผู้สอนควรให้กำลังใจแก่ผู้เรียน จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก และมีโอกาสในการฝึกภาษาอย่างเหมาะสม

3. ระดับสถานการณ์ในการเรียน (Learning Situation Level) หมายถึง สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนในห้องเรียน อาทิ องค์กรประกอบจูงใจด้านเนื้อหารายวิชา องค์กรประกอบจูงใจด้านครูผู้สอน องค์กรประกอบจูงใจด้านกลุ่มผู้เรียน เป็นต้น

3.1 องค์กรประกอบจูงใจด้านเนื้อหารายวิชา (Course-Specific Motivational) เป็นการจัดหลักสูตรและเนื้อหาวิชาที่สอนให้น่าสนใจ มีความเหมาะสมและสนองความต้องการของผู้เรียน ดังนั้นในการออกแบบหลักสูตรภาษาจีนนั้น หลักสูตรควรมีความทันสมัย เนื้อหาสาระรายวิชาในหลักสูตรมีความน่าสนใจ และสอดคล้องกับศตวรรษที่ 21 รวมไปถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับนักเรียนและนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สองนั้น ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้เรียน โดยพิจารณาจากระดับความรู้ของผู้เรียนเป็นหลัก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจอยากเรียนในภาษาดังกล่าวและนำไปต่อยอดได้ในอนาคต

3.2 องค์ประกอบจูงใจด้านครูผู้สอน (Teacher- Specific Motivational) เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมและบุคลิกภาพของครูผู้สอน วิธีการสอน การมอบหมายงาน การสร้างบรรยากาศในห้องเรียน และการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน จะเห็นได้ว่าผู้สอนมีผลอย่างมากกับผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนจึงควรมี บุคลิกภาพที่ดี วิธีการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นผู้เรียน และสามารถสร้างบรรยากาศ การเรียนการสอนที่ดีในห้องเรียนได้

3.3 องค์ประกอบจูงใจด้านกลุ่มผู้เรียน (Group- Specific Motivational) เป็นการ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเป้าหมายในการเรียนอย่างชัดเจน ทำงานเป็นกลุ่ม โดยมีการให้คำชมเชย การให้ กำลังใจ รวมไปถึงการสร้างแรงจูงใจในการเรียนแก่ผู้เรียน เป็นต้น

ดังนั้นการสนับสนุน ส่งเสริม กระตุ้น และชี้แนะให้ผู้เรียนรู้จักมุ่งหมายในการใช้ภาษาจีน รวมไปถึง ถึงให้ผู้เรียนมีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มหรือเป็นทีม นั้น เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างเพื่อนในกลุ่ม หรือในทีมของตนได้ หรือแม้กระทั่งมีโอกาสระดมสมองในการ ทำงาน เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้การทำงานให้ร่วมกับผู้อื่นและการเป็นทีมเวิร์ค รวมไปถึงการส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายของตนเองถึงอาชีพที่ต้องการทำในอนาคต โดยผู้สอนควรส่งเสริมให้ถูกจุด ตามความประสงค์ของผู้เรียน อาทิ หากผู้เรียนต้องการเป็นล่าม ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนได้โดยให้ ผู้เรียนศึกษาคุณสมบัติของงานล่ามว่าต้องการคุณสมบัติเช่นไร จากนั้นให้ผู้เรียนเดินตามคุณสมบัตินั้นๆ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าทฤษฎีดังกล่าวมาแล้วข้างต้น สามารถนำมาปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อ พัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีนให้กับนักเรียนและนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สองได้

ทั้งนี้ นักเรียนและนักศึกษาไทยที่เลือกเรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง การออกเสียง (语音) จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เรียนต้องเรียนเป็นอันดับแรก เพราะการออกเสียงที่ถูกต้องมีความสำคัญ อย่างมากในการสื่อความหมาย หากออกเสียงผิดก็จะทำให้เกิดการเข้าใจผิดได้ โดย Cui Yonghua, Yang Qizhou (2009 : 10) ได้กล่าวถึงการออกเสียงเอาไว้ว่า เสียง (语音) ว่าเป็นวัตถุเปลือก นอกของภาษา การเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งนั้น การออกเสียงให้ถูกต้อง เป็นสัญลักษณ์ว่าการเรียนนั้น สำเร็จหรือล้มเหลว เป็นต้นแรกในการวัดระดับภาษาของผู้เรียน หากผู้เรียนไม่มีความรู้ความเข้าใจที่ดี ในขั้นตอนนี้ตั้งแต่ต้นแล้วปล่อยผ่านไปก็ยากที่จะแก้ไข

ดังนั้นองค์ประกอบหลักที่ใช้ในการออกเสียงภาษาจีนที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้เป็นอันดับแรกคือ สัท อักษรจีน (汉语拼音) โดยในสัทอักษรจีน (汉语拼音) นั้นมีองค์ประกอบต่างๆ ที่ เหมือนกับภาษาไทยคือ ประกอบไปด้วยพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ซึ่งพยัญชนะในสัทอักษรจีน (汉语拼音) นั้นมีทั้งสิ้น 23 เสียง โดย Academic Affairs Department, Mandarin Education (2013 : 15) ได้แบ่ง สัทอักษรจีน (汉语拼音) ตามจุดกำเนิดเสียง ดังนี้

1. เสียงที่เกิดจากริมฝีปาก (双唇阻音) ได้แก่ เสียง b p m f
2. เสียงที่เกิดจากปลายลิ้น (舌尖阻音) ได้แก่ เสียง d t n l
3. เสียงที่เกิดจากโคนลิ้น (舌根阻音) ได้แก่ เสียง g k h
4. เสียงที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า (舌面阻音) ได้แก่ เสียง j q x
5. เสียงที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น (舌尖后阻音) ได้แก่ เสียง zh ch sh r

6. เสียงที่เกิดจากด้านหน้าปลายลิ้น (舌尖前阻音) ได้แก่ เสียง z c s

7. เสียงพิเศษ (特别音) ได้แก่ เสียง y w

นอกจากนี้แล้ว สัทอักษรจีนกลาง (汉语拼音) ยังประกอบไปด้วยสระทั้งสิ้น 38 รูป โดยแยกเป็นสระเดี่ยว 9 รูป ได้แก่ a o e i u ü -i ê er สระผสมอีก 29 เสียง ได้แก่ ai ao an ang ou ong ei en eng iā iāo ie iu iān in iāng ing iong uā uo uāi uei uān un uāng ueng üe üān ün และวรรณยุกต์พื้นฐาน 4 รูป 5 หน่วยเสียง ได้แก่ เสียงหนึ่ง (ˉ) ระดับเสียง 55 เสียงสอง (ˊ) ระดับเสียง 35 เสียงสาม (ˇ) ระดับเสียง 214 หรือ 21 เสียงสี่ (ˋ) ระดับเสียง 51 และเสียงเบา คือ เสียงที่ไม่ปรากฏรูปของวรรณยุกต์ เช่น mā เป็นต้น Zhou Xiaobing Zhu Qizhi and Deng Xiaoning (2012 : 69) กล่าวว่า กระบวนการการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คือ กระบวนการการใช้ความคุ้นชินในภาษาแม่ถ่ายทอดมาสู่ภาษาต่างประเทศ ซึ่งหากบางส่วนขององค์ประกอบภาษาแม่และภาษาต่างประเทศมีความเหมือนกัน ก็จะทำให้เกิดผลดีกับการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งเราเรียกกระบวนการนั้นว่า กระบวนการถ่ายทอดในเชิงบวก (正迁移) จากทฤษฎีดังกล่าว พบว่า หลักเกณฑ์ในการผสมคำของสัทอักษรจีน (汉语拼音) นั้นเหมือนกับภาษาไทย ดังนั้นเมื่อผู้เรียนชาวไทยเรียน สัทอักษรจีน (汉语拼音) จึงสามารถเข้าใจได้ง่าย อีกทั้งพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในสัทอักษรจีนบางส่วน (汉语拼音) ยังสามารถเทียบเคียงกับการออกเสียงในภาษาไทยได้อีกด้วย อาทิเสียงพยัญชนะ b m f d n l เสียงสระ a o i u เป็นต้น ซึ่งเสียงเหล่านี้สามารถเทียบเคียงได้กับเสียงในภาษาไทย จึงทำให้ผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง เรียนรู้และเข้าใจได้ง่ายขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์กับนักเรียนและนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สองอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้สัทอักษรจีนบางส่วนจะสามารถเทียบเคียงกับการออกเสียงในภาษาไทยได้ แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมด ยังคงมีการออกเสียงบางส่วนที่ไม่สามารถเทียบเคียงกับเสียงในภาษาไทยได้ โดยจากประสบการณ์การจัดการเรียนการสอนของผู้เขียนที่เคยสอนเรื่องสัทอักษรจีน (汉语拼音) ให้กับนักเรียนและนักศึกษาชาวไทยพบว่า นักเรียนและนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง ยังคงมีปัญหาในการออกเสียงสัทอักษรจีน (汉语拼音) คือ

1. การออกเสียง zh ch sh r ซึ่งเป็นเสียงม้วนลิ้น (舌尖后音) ในภาษาจีนกลางซึ่งไม่สามารถเทียบเคียงกับภาษาไทยได้ แต่จะออกเสียงคล้ายกับ “จ” “ช” และ “ซ” ในภาษาไทย แต่ทั้งนี้ในภาษาจีนก็ยังมีเสียง z c s ซึ่งเป็นเสียงที่ไม่ม้วนลิ้นและออกเสียงง่ายกว่า อีกทั้งยังเทียบเคียงกับเสียงในภาษาไทยได้คือ z (จ) c (ช) s (ซ) เช่นเดียวกันกับเสียงพยัญชนะ zh ch sh ดังนั้นเมื่อผู้เรียนต้องการออกเสียงพยัญชนะเหล่านี้จึงทำให้ผู้เรียนนึกไปถึงเสียง “จ” “ช” และ “ซ” ซึ่งมีอยู่แล้วในภาษาไทย จึงทำให้เมื่อผู้เรียนออกเสียงมักจะออกเสียงเป็น z c s แทน เช่น 老师 lǎoshī ออกเสียงเป็น lǎosī 吃饭 chīfàn ออกเสียงเป็น cīfàn 不是 búshi ออกเสียงเป็น búsi ฯลฯ ซึ่งตรงกับทฤษฎีของ Zhou Xiaobing Zhu Qizhi and Deng Xiaoning (2012 : 69) ที่กล่าวว่า เมื่อองค์ประกอบบางส่วนในภาษาแม่และภาษาต่างประเทศมีความแตกต่างกัน จะมีผลกระทบต่อกระบวนการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งเราเรียกกระบวนการนั้นว่า กระบวนการถ่ายทอดในเชิงลบ (负迁移)

2. การออกเสียงพ่นลม (送气音) และเสียงไม่พ่นลม (不送气音) ผู้เรียนชาวไทยมักลืมนำว่า ถึงแม้พยัญชนะหลายตัวในภาษาจีนจะสามารถเทียบเคียงกับเสียงในภาษาไทยได้ แต่ลักษณะเด่นอย่างหนึ่งในการออกเสียงพยัญชนะในภาษาจีนที่ผู้เรียนชาวไทยพึงระวังคือเสียงพ่นลม (送气音) และเสียงไม่พ่นลม (不送气音) ในภาษาจีน โดยเมื่อผู้เรียนเรียนแล้วมักจะคำนึงเพียงว่าเสียงนี้สามารถเทียบเคียงกับภาษาไทยเสียงนี้ได้ แล้วนำวิธีการออกเสียงนั้นๆ มาใช้ในการออกเสียงภาษาจีน อาทิ เสียง p t k q c ch โดยในภาษาจีน เมื่อผู้พูดออกเสียงเหล่านี้จะมีการพ่นลมออกมาชัดเจน แต่เมื่อผู้เรียนชาวไทยออกเสียงมักใช้วิธีการออกเสียงเหมือนกับ “พ” “ท” “ค” “ช”² แบบภาษาไทย ตามลำดับ จึงทำให้ผู้เรียนออกเสียงผิด ซึ่งตรงกับ Zhao Jinming and Mao Yue (2010 : 47) ที่กล่าวว่า “ในหลายๆ ภาษาไม่มีเสียงพ่นลม (送气音) ดังนั้นนักศึกษาต่างชาติจึงมักจะออกเสียงพ่นลม (送气音) เป็นเสียงไม่พ่นลม (送气音) เป็นต้น”

3. ผู้เรียนชาวไทย มักจะสับสนในการออกเสียง k และเสียง h ซึ่งเมื่อผู้เรียนออกเสียงจะไม่สามารถออกได้ หรือออกเสียงผิด เนื่องจากทั้งสองเสียงนี้เมื่อออกเสียงจะมีความใกล้เคียงกันมาก โดยเสียง k นั้นเป็นเสียงพ่นลม เกิดจากการกักลมไว้ที่โคนลิ้น โคนลิ้นดันเพดานอ่อนไว้ และให้โคนลิ้นห่างออกจากเพดานอ่อนอย่างรวดเร็ว พ่นลมขณะลมถูกระเบิดออกมาจากในช่องปาก เส้นเสียงไม่สั่นสะเทือน ส่วนเสียง h นั้นเป็นเสียงเสียดแทรก เกิดจากการกักลมไว้ที่โคนลิ้น โคนลิ้นวางอยู่ใกล้เพดานอ่อน ลมถูกเสียดแทรกออกมาจากตรงกลาง เส้นเสียงไม่สั่นสะเทือน (Academic Affairs Department, Mandarin Education, 2013 : 17)

จะเห็นได้ว่า เสียง k และเสียง h นั้นมีจุดกำเนิดเสียงเป็นจุดเดียวกันคือ เกิดจากการกักลมไว้ที่โคนลิ้น ดังนั้นจึงมีส่วนทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนเมื่อออกเสียง และทำให้ออกเสียงไม่ได้ หรือออกเสียงผิด เช่น ออกเสียง 喝水 hēshuǐ เป็น kēshuǐ ออกเสียง 开演 kāiyǎn เป็น hāiyǎn (Li Hongyin, (李红印). 1995) เป็นต้น

นอกจากนี้แล้วผู้เรียนมักจะนำเอาเสียงของ “ฮ” มาเทียบเคียงกับเสียง h ในภาษาจีน ซึ่งเมื่อออกเสียงจึงทำให้ออกเสียงไม่ถูกต้อง เพราะเสียง h ในภาษาจีนนั้นเป็นเสียงเสียดแทรกที่เกิดจากการกักลมไว้ที่โคนลิ้น (Academic Affairs Department, Mandarin Education, 2013 : 17) ซึ่งเมื่อออกเสียงแล้ว เสียงที่ได้มีความแตกต่างกันอย่างมากกับเสียง “ฮ” ในภาษาไทย

1. นักเรียนและนักศึกษาไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงสระ ü ผิดหรือออกเสียงไม่ได้ เนื่องจากสระดังกล่าวไม่มีในภาษาไทย รวมไปถึงสระผสมบางตัวที่ผู้เรียนมักออกเสียงผิดหรือออกเสียงไม่ได้ อาทิ ออกเสียงสระ uo เป็นสระ uo เช่น 泰国 Tàiguó ออกเสียงเป็นTàiguá ออกเสียงสระ ie เป็นสระ io เช่น 谢谢 xièxiè ออกเสียงเป็น xiàxio เป็นต้น

2. เนื่องจากวรรณยุกต์ในภาษานั้นมี 4 รูป 5 หน่วยเสียง ได้แก่เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา ซึ่งสามารถเทียบเคียงกับวรรณยุกต์ในภาษาจีนได้ จะมีปัญหาที่แต่เสียง

² เสียง q และเสียง c เทียบได้กับ “ช” ในภาษาไทย เพียงแค่เวลาอ่านเสียง q จะอ่านว่า “ชี” ส่วนเสียง c จะอ่านว่า “ซือ” โดยเสียงทั้งสองเสียงนี้จะมีวิธีการผสมกับพยัญชนะที่แตกต่างกันออกไปตามกฎของสัทอักษรจีน (汉语拼音)

หนึ่ง (一) ในภาษาจีน เนื่องจากเสียงหนึ่ง (一) ในภาษาจีนนั้น มีระดับเสียง 55 ซึ่งเป็นเสียงที่สูงกว่าเสียงสามัญในภาษาไทยที่มีระดับเสียง 332 และเสียงสี่ (四) ในภาษาจีน ซึ่งเมื่อผู้เรียนออกเสียงมักจะลากหาเสียงให้ยาวขึ้นตามวิธีการพูดภาษาไทยเพื่อให้เมื่อฟังแล้วดูสุภาพ อ่อนน้อม น่าฟัง จึงส่งผลให้ผู้เรียนออกเสียงไม่ชัดเจน หรือออกเสียงผิด ซึ่งตรงกับทฤษฎีของ Zhou Xiaobing Zhu Qizhi and Deng Xiaoning (2012 : 81) ที่กล่าวถึงข้อผิดพลาดระหว่างภาษา (语际偏误) เอาไว้ว่า เป็นผลกระทบที่เกิดจากภาษาแม่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาขึ้น โดยเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งจะยึดตามแนวคิดเดิมของภาษาแม่ และแสดงออกมาตามความเคยชิน เมื่อใช้ภาษาที่สอง จนทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น

ซึ่งปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้นตรงกับทฤษฎีของ Zhao Jinming and Mao Yue (2010 : 47) ที่กล่าวว่า เสียงบางเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ของผู้เรียน หรือเสียงที่ผู้เรียนเข้าใจผิดว่าเป็นวิธีการออกเสียง และจุดกำเนิดเสียงเหมือนกับภาษาแม่ของตนนั้น ซึ่งในความเป็นจริงแล้วมีความแตกต่างกันคือสิ่งที่ยากในการเรียน ส่วนจุดกำเนิดเสียงที่เหมือนเหมือนกัน แต่วิธีการออกเสียงแตกต่างกัน หรือแม้กระทั่งวิธีการออกเสียงที่เหมือนกัน แต่มักจะเกิดความสับสนได้ง่ายกับจุดกำเนิดเสียง คือสิ่งสำคัญในการฝึกฝน

แนวทางพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนและนักศึกษาไทย

จะเห็นได้ว่า ผู้เรียนชาวไทยยังคงมีปัญหาด้านการออกเสียงภาษาจีนอยู่มาก ซึ่งการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนและนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สองจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้สอนควรปฏิบัติ เมื่อนักเรียนและนักศึกษาไทยเริ่มต้นเรียนภาษาจีน เพราะการออกเสียงที่ชัดเจนและถูกต้องนั้นถือเป็นด่านแรกที่คุณเรียนจะนำไปต่อยอดในการเรียนภาษาจีนของตนได้ในอนาคต ถ้าหากผู้เรียนออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ไม่คล่อง ถึงแม้ผู้เรียนจะมีคลังคำศัพท์มากเพียงใด มีความรู้ทางไวยากรณ์จีนมากแค่ไหน ก็ไม่สามารถสื่อสารภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนชาวไทยออกเสียงได้ชัดเจนและถูกต้องนั้น Zhao Jinming and Mao Yue (2010 : 48) ได้จำแนกเทคนิคในการจัดการเรียนการสอนของสี่ทักอักษรจีน (汉语拼音) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียง หรือพูดภาษาจีนได้ชัดเจน ไว้ดังนี้ (1) เทคนิคการใช้ภาพประกอบ (图示法) โดยผู้สอนนำเอารูปภาพตำแหน่งที่ใช้ในการออกเสียง ตำแหน่งของการวางลิ้นมาอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจ และ (2) เทคนิคการอธิบายโดยใช้สัญลักษณ์มือประกอบ (手势法) โดยผู้สอนใช้มือทั้งสองข้างเลียนแบบอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง โดยเมื่อผู้สอนจัดการเรียนการสอนเรื่องการออกเสียงใดก็ตามให้ใช้มือท่าทางเลียนแบบอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงประกอบด้วย

โดยวิธีการข้างต้นนี้สามารถนำมาใช้กับการสอนการออกเสียง zh ch sh r ซึ่งเป็นเสียงม้วนลิ้นที่ผู้เรียนชาวไทยมักออกเสียงไม่ได้ หรือออกเสียงขั้นตอนแรกในการจัดการเรียนการสอนผู้สอนจะต้องแนะนำตำแหน่งต่างๆ ที่ใช้ในการออกเสียงม้วนลิ้นแก่ผู้เรียนก่อน จากนั้นเมื่อทำการออกเสียง และเพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้สอนสามารถใช้มือข้างซ้ายแทนตำแหน่งเพดานแข็ง ฟันบน และเหงือก พร้อมกันนั้นใช้มือขวาแทนลิ้น เมื่อออกเสียง zh ch ให้เอานิ้วทั้งสองมือขวาม้วนขึ้นมาดันไว้ที่ข้อนิ้วข้อที่สองของนิ้วทั้งสองมือซ้าย ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเพดานแข็ง จากนั้นเมื่อออกเสียงค่อยแยกออกจากกันพร้อมกับออกเสียง zh และเสียง ch ส่วนการออกเสียง sh นั้นให้ใช้นิ้วทั้งสองมือขวาม้วนขึ้น

วางไว้ใกล้กับข้อนิ้วข้อที่สองของมือซ้ายโดยไม่ให้นิ้วมือทั้งสองข้างของมือขวาแตะที่ข้อนิ้วข้อที่สองของมือซ้าย พร้อมกับออกเสียง sh เป็นต้น

1. เทคนิคการใช้เสียงหนึ่งนำไปสู่การออกเสียงอีกเสียงหนึ่ง (带音法) คือการออกเสียงที่ง่าย เพื่อนำไปสู่การออกเสียงที่มีตำแหน่งการออกเสียงที่ยากและใกล้เคียงกัน ซึ่งเทคนิคการสอนนี้สามารถนำมาใช้กับการสอนการออกเสียง r ได้ โดยให้ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะ zh ซึ่งเป็นเสียงม้วนลิ้นที่มีจุดกำเนิดเสียงเหมือนกัน โดยเมื่อออกเสียงให้ออกเสียง zh ลากยาวค้างไว้ ลิ้นคงไว้เช่นเดิมแต่ให้เปลี่ยนเสียงเป็นเสียง r แทน เป็นต้น รวมไปถึงการออกเสียง ü ก็สามารถใช้เทคนิคดังกล่าวได้เช่นกัน โดยให้ผู้เรียนฝึกออกเสียง i ก่อนจากนั้นให้สังเกตตำแหน่งลิ้นของตน โดยให้ลากเสียง i ค้างไว้แล้วค่อยๆ ท่อปากจนกลายเป็นรูปวงกลมขนาดเล็กโดยที่ลิ้นวางอยู่ตรงตำแหน่งเดิมก็จะได้เป็นเสียง ü

2. เทคนิคการเป่ากระดาษ (吹纸法) คือ การที่ผู้สอนให้ผู้เรียนนำกระดาษบางๆ มาวางไว้ข้างหน้าปาก เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตข้อแตกต่างระหว่างเสียงพ่นลมกับเสียงไม่พ่นลม ผู้สอนสามารถใช้เทคนิคการเป่ากระดาษ (吹纸法) มาฝึกให้ผู้เรียนสังเกตการณ์ออกเสียงพ่นลมที่นักเรียนและนักศึกษาไทยมักออกเสียงผิด หรือออกเสียงไม่ถูกต้องในสัทอักษรจีน (汉语拼音) ได้แก่เสียง p t k q c และ ch ได้ โดยให้ผู้เรียนนำกระดาษบางๆ มาวางไว้ข้างหน้าใกล้ๆ กับปาก เมื่อออกเสียงที่เป็นเสียงพ่นลม กระดาษจะขยับ และเมื่อออกเสียงที่เป็นเสียงไม่พ่นลมกระดาษจะไม่ขยับ ซึ่งวิธีการนี้จะง่ายต่อผู้สอนเมื่อต้องการเช็คความถูกต้องในการออกเสียงพ่นลมของผู้เรียนเป็นรายบุคคลด้วย นอกจากนี้แล้ว หากต้องการให้ผู้เรียนสังเกตการออกเสียงด้วยตนเองยังสามารถทำได้อีกวิธีหนึ่งคือ ผู้เรียนนำมือของตนมาวางไว้ใกล้ๆ กับปาก เมื่อผู้เรียนออกเสียงพ่นลมให้ผู้เรียนสังเกตจากลมที่ปะทะออกมาโดนฝ่ามือของตนเอง เป็นต้น

วิธีการนี้จะทำให้ผู้เรียนเห็นข้อแตกต่างชัดเจนระหว่างเสียงพ่นลมและเสียงไม่พ่นลมจากกระดาษที่ขยับ หรือลมที่ปะทะกับฝ่ามือเมื่อผู้เรียนเปล่งเสียงพ่นลมออกมา และเมื่อผู้เรียนออกเสียงไม่พ่นลมกระดาษจะไม่เกิดการเคลื่อนไหว หรือลมจะไม่ปะทะกับฝ่ามือ เมื่อผู้เรียนออกเสียงไม่พ่นลม เป็นต้น โดยเมื่อผู้เรียนฝึกออกเสียงพ่นลมนั้น สามารถให้ผู้เรียนออกเสียงเปรียบเทียบการฝึกเป็นกลุ่มคำ (成组练习) ระหว่างเสียงพ่นลมและเสียงไม่พ่นลมโดยใช้กระดาษเข้าช่วยก็จะทำให้ผู้เรียนเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น

3. เทคนิคการออกเสียงที่เน้นให้เห็นภาพชัดเจน (夸张法) คือ เมื่อผู้สอนสาธิตการออกเสียง ให้ออกเสียงซ้ำๆ ออกเสียงให้ดัง เมื่อต้องการเน้นเสียงแบบใด ให้พยายามออกเสียงแบบนั้นให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพชัดเจนขึ้น

4. เทคนิคการสอนโดยใช้การเล่นเกม (游戏法) เช่น

4.1 เล่นเกมเป่ายาง คือการแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม เพื่อทำการแข่งขัน โดยในการแข่งขันนั้นสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายรอบ โดยในแต่ละรอบการแข่งขัน ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาทำการแข่งขันออกเสียง โดยเมื่อทำการแข่งขัน ให้ปากอยู่ตรงกับยาง และพูดเสียงพ่นลมออกมา กลุ่มไหนยางขยับกระเด็นออกจากจุดเดิมได้เยอะกว่ากลุ่มนั้นเป็นผู้ชนะ เป็นต้น

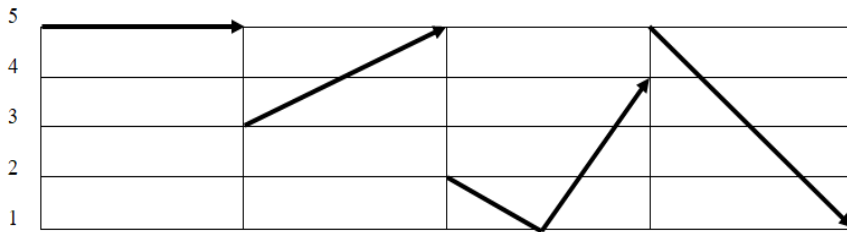
4.2 เล่นเกมชูมือซ้าย - ขวา (左右手) คือ การผู้เรียนสามารถใช้เทคนิคการใช้ภาพประกอบ ที่ผู้สอนแบ่งพยัญชนะออกเป็นสองกลุ่ม ได้แก่กลุ่มพ่นลม และไม่พ่นลม โดยตั้งกติกาว่า

หากผู้เรียนได้ยินเสียงที่เป็นเสียงพ่นลมให้ชูมือซ้าย หากได้ยินเสียงที่เป็นเสียงไม่พ่นลมให้ชูมือขวา โดยฝึกจากซ้ายไปเร็วตามลำดับ

จะเห็นได้ว่านอกจากเทคนิคการเป่ากระดาษแล้วเทคนิคการสอนที่เน้นการออกเสียงที่เน้นให้เห็นภาพชัดเจน (夸张法) และเทคนิคการสอนโดยใช้การเล่นเกมส์ (游戏法) ก็ใช้ได้ผลดีกับการสอนการออกเสียงพ่นลมของสัทอักษรจีน (汉语拼音) เช่นกัน

นอกจากเสียงพ่นลมที่นักเรียนและนักศึกษาไทยมักออกเสียงผิดหรือออกเสียงไม่ถูกต้องแล้ว พยัญชนะอีกกลุ่มหนึ่งที่มักออกเสียงผิด หรือสับสนในการออกเสียงคือ k และ h ซึ่งเมื่อผู้สอนสอนการออกเสียงเหล่านี้ให้กับผู้เรียนสามารถใช้เทคนิคการใช้ภาพประกอบ (图示法) โดยใช้วิธีการบอกจุดกำเนิดเสียงให้กับผู้เรียนได้เห็นภาพชัดเจน เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความสับสนเมื่อออกเสียง และให้ใช้วิธีการฝึกการออกเสียงโดยการเปรียบเทียบการฝึกเป็นกลุ่มคำ (成组练习) เสียง k และ h เช่น 看 kàn—汉 hàn 肯 kěn—很 hěn เป็นต้น ซึ่งวิธีการฝึกเช่นนี้ก็สามารถนำมาฝึกให้กับผู้เรียนเพื่อเปรียบเทียบการออกเสียง เมื่อผู้เรียนออกเสียงไม่ได้ หรือออกเสียงผิดอย่างเสียงสระ uo, uɑ, ie, iɑ ได้เช่นเดียวกัน

5. เทคนิคการใช้ภาพเพื่อบอกเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 ระดับ (五度声调示意图) โดยนำภาพเสียงวรรณยุกต์มาแสดงให้ผู้เรียนเห็นเพื่อเป็นการช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงที่ต่ำกว่าเสียงปกติ ได้ง่ายขึ้น (Cui Yonghua and Yang Qizhou 2010 : 13) ซึ่งภาพของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 ระดับคือ

เสียงหนึ่ง (ˉ) 55 เสียงสอง (ˊ) 35 เสียงสาม (ˇ) 214 เสียงสี่ (ˋ) 51

แผนภาพที่ 1 เทคนิคการใช้ภาพเพื่อบอกเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 ระดับ

โดยเมื่อผู้สอนทำการเรียนการสอนนั้นจะชี้มือไปที่เสียงที่ต้องการออกเสียง จากนั้นออกเสียง นั้นๆ ออกมาและออกเสียงให้ชัดเจน เช่น เมื่อชี้มือไปที่เสียงหนึ่ง (ˉ) ซึ่งมีระดับเสียง 55 ผู้สอนก็จะเปล่งเสียงนั้นออกมา เป็นต้น นอกจากนี้แล้ว การใช้มือเลื่อนเป็นแนวราบ แนวขึ้น แนวลงแล้วขึ้น และแนวลงตามรูปภาพของเสียงวรรณยุกต์พร้อมทั้งออกเสียง mā má mǎ mà ก็ใช้ได้เช่นเดียวกัน ซึ่งวิธีการนี้เหมาะสำหรับการฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์เสียงหนึ่ง (ˉ) และเสียงสี่ (ˋ) ให้กับผู้เรียนชาวไทย ทั้งนี้เพื่อเป็นการแก้ไขการเข้าใจผิดในการออกเสียงวรรณยุกต์เสียงที่สี่สำหรับผู้เรียนชาวไทย เพื่อไม่ให้เมื่อผู้เรียนออกเสียงแล้วลากหางเสียงยาวเกินกว่าเสียงสี่ปกติในภาษาจีน ผู้สอนจึงควรอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจด้วยว่าวิธีการออกเสียงเช่นนี้นั้นเป็นวิธีการออกเสียงของภาษาจีน การออกเสียงเช่นนี้ไม่ใช่การออกเสียงที่ไม่สุภาพแต่อย่างใด เป็นต้น

บทสรุป

จากปัจจัยและข้อเสนอแนะต่างๆที่ผู้เขียนได้กล่าวมานั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ทั้งนี้การที่ผู้เรียนจะได้รับความรู้จากการเรียนมากน้อยเพียงใด ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนหรือไม่ อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนจะประสบความสำเร็จมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนด้วยส่วนหนึ่ง เพราะผู้เรียนแต่ละคนมีการรับรู้ที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญกับปัจจัยต่างๆ ที่มีผลกระทบกับการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย ซึ่งสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงไม่ถูกต้องนั้นมาจากผลกระทบของภาษาไทย ดังนั้นผู้สอนจึงควรทำความเข้าใจกับผู้เรียนเสียตั้งแต่ต้น เพื่อลดปัญหาในการออกเสียงสัทอักษรจีนกลางของผู้เรียนเอง รวมทั้งควรสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนให้กับนักเรียนและนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนกลางเป็นภาษาที่สองในทุกๆระดับ ทั้งระดับภาษา ระดับผู้เรียน และระดับสถานการณ์ในการเรียน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- Academic Affairs Department, Mandarin Education. (2013) . *Manual of Chinese Teaching*. Bangkok: Phet Phak Company Limited. [in Thai].
- Cui Yonghua and Yang Qizhou. (2010) . *Classroom Technique of Chinese language*. 5th edition, Beijing, Beijing Language and Culture University Press.
- Jintana Putananusorn. (2009). *The Problems of Chinese Language Teaching-Learning Management in Chinese Schools under the Office of the Private Education Commission Bangkok*. Master's thesis : Thonburi Rajabhat University. [in Thai].
- Li Hongyin (李红印). (1995). "Tune Errors in Chinese Learning for Thai Students", *World Chinese Teaching*, No. 2, 1995 (Total No. 32), Peking University) 李红印《泰国学生汉语学习的语音偏误》，世界汉语教学 1995 年第 2 期 (总第 32 期)，北京大学
- Napat Wutthiwongsa. (2014) . “Motivational Strategies: Enhancing English Language Skills”. *Executive Journal*.31 (1) : January-June 2014, p. 89-97. [in Thai].
- Royal Academy. (2003) .*Royal Academy Dictionary 2003*. [Online] <http://www.royin.go.th/dictionary/> [12 July 2013]. [in Thai].
- Sureeporn Traijan. (2014). “State of problems in teaching and learning Chinese in the modern era of vocational students”. *Pathumthani University Academic Journal*, 6 (2) : May-August 2014. [in Thai].
- Zhao Jinming and Mao Yue. (2010) . *Key Element of Teaching Chinese as Second Language*. 1st ed.,Beijing, Beijing University Press.
- Zhou Xiaobing Zhu Qizhi and Deng Xiaoning. (2012) . *Foreigners' Study of Chinese Grammatical Errors*. 4th edition., Beijing, Beijing Language and Culture University Press.